

Yevmiye 12751

2014-11-23 02:18:14 +0200

Hatıralarımı hatırlayan biri gibi hissetmeye başladım. Eski günlerini tüm çıplaklığıyla hatırlayan ve gözden geçiren biri gibi. Düşünüp durduğum şeylerin kafamda böyle bir etki meydana getirmesini bekliyordum ancak bunun nasıl kelimeye döküleceğini bilemiyordum.

Kendimi bir anda geri çekip, bulunduğum dünyayı bir film gibi izlemeye başlıyabiliyorum. Bunun nasıl olduğunu soran olur mu, bilmiyorum. Her şey ilginç geliyor. Oraya yeni gelmiş bir turist gibi bakmaya başlıyorsun her şeye. Bunlar konuyla ilgili okuduğum şeylere de benziyor.

Bu uykulu bir sakinlik değil. “Kendini bilmek” dedikleri şey olabilir. Bugün bir yere yazarken, kendini bilen insanın gerçekten kendini bildiğini nasıl bilebileceğini sormuştum. Sanırım cevabı bu.

Gördüğüm her şey, bana, olmuş bitmiş bir şey gibi gelmeye başladı. Daimi bir *deja vu*. Bunun içine tüm burukluk, tembellik, çalışkanlık, insanların tüm halleri ve kendi huysuzluğum da dahil. Bir oyun gibi de değil, anlamsız da değil. Oynamam gereken rol buymuş ve bunu iyi oynamışım gibi hatırlıyorum. Hatıralarımı anlatır gibi ama sadece kafandan geçirerek veyahut düşünerek.

Hayatı nasıl anladığım konusunda farklı tuhafıklar yaşadım. Farklı hikayelere inandım. Bu da onlardan biri olabilir. Kendime uydurduğum bir hal. Hal bile değil. Bir kaçış veyahut en bayağısından tembellik olabilir. İçimde şu sıra biriken bıkkınlık ve can sıkıntısının kendini ifade etme şekli de olabilir.

Kendimle ilgili konuşurken, bunun belli kimyasal süreçler sonucu *düşünen* ve *hisseden* bir beden olduğunu ve o süreçlerin yanlış gitmesi durumunda farklı şeyler düşünüp hissedeceğini tahmin ediyorum. Ancak bu sıra, kuvvetle gelen bu bahsettiğim *hatırayı hatırlama* hissi, hayatın bir *anı* olduğu hissi, sanki bununla ilgisi yokmuş gibi duruyor. Daha doğrusu, kimyasal şeyler ne derse desin, belki bu dil, bu el başka şeyler yazar ancak bahsettiği hakikat değişmez gibi. İnsanın okuduğu kitapta kendini kaybetmesine benziyor hayat. Uyanmaksa, okuduğunun sadece bir kitap olduğunu hatırlamak gibi.

Nasıl ki kitabın bazı bölümleri sürükler ve bazıları sıkıcıdır, sürüklenen yerde unutursun kitapta olduğunu ve sıkıldığın yerde hatırlarsın bunun *sadece* bir kitap

olduğunu, belki hayatın bir kitap olduğunu hatırlamak için de hikayenin sıkıcılaşması gerekiyordur. Hikayenin hızlanmasını ve böylece çabucak akıp gitmesini isteyenler de yanlış bir şey istemiyorlar. Aslına bakarsanız, hayat hakkındaki tüm görüşlerin aynı anda mümkün olduğunu da hissetmeye başladım. Bakalım nereye varacak.